

Arrest

nr. 165 276 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen op 17 september 2013 België binnen, en vragen op 19 september 2013 asiel aan.

1.1.1. Op 18 oktober 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partijen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op 5 november 2014 ingetrokken. Bij arrest nr. 134 983 van 12 december 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissingen.

1.1.2. Op 24 februari 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 151 557 van 1 september 2015 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 3 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op gelijkaardige motieven zijn gestoeld en die luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24 februari 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet slechts gelding heeft “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” en dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), verdragsbepalingen die primeren op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan dan ook niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

4.1.1. Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) betekend aan verzoekers, biedt de Belgische autoriteiten de mogelijkheid om verzoekers te verwijderen van het Belgisch grondgebied en hen te repatriëren naar Albanië.

Het betekenen van de bestreden beslissing geeft aldus aan de autoriteiten de vrijbrief om verzoekers te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure is tot stand gekomen.

Tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal werd immers (tijdig) een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4); deze procedure is nog hangende, een rechtsdag werd nog niet bepaald.

Verzoekers dreigen aldus te worden gerepatriëerd alvorens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kan uitspreken over de hervorming van de beslissing van de Commissaris-Generaal, hetgeen uiteraard een schending zou betekenen van art. 3 van het EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent voor verzoekers dus het concrete risico om in strijd met art. 3 EVRM gerepatriëerd te worden, aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat dus onvermijdelijk een (risico op) schending van art. 3 van het Verdrag, die noodzakelijkerwijze dient bestreden – voor een gedwongen verwijdering – teneinde deze repatriëring te verhinderen, aangezien deze niet meer kan worden aangevochten wanneer deze definitief zou zijn geworden.

2. Terzake kan ook nuttig worden verwezen naar het advies van professor VANHEULE m.b.t. het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (dat uiteindelijk geresulteerd heeft in ...):

“ Professor Vanheule van de Universiteit Gent, wiens advies ook aan de commissieleden van de Kamer werd bezorgd, gaat dezelfde richting uit. Zo bevestigt hij dat « het annulatieberoep niet de waarborgen [biedt] opgelegd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM) betreffende de artikelen 3 en 13 EVRM (effectief rechtsmiddel), die van toepassing zijn in geval van een verdedigbare grief met betrekking tot een mogelijk « refoulement » van een asielzoeker naar een land waar hij risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling ».

Hij verwijst naar het arrest-Salah Sheekh (nr. 948/04, § 136, van 11 januari 2007), waarin het Europees Hof het belang van een volledig onderzoek ten gronde en ex nunc beklemtoont : « Omdat de aard van de verantwoordelijkheid van de Verdragsluitende Staten op grond van artikel 3 in dit soort zaken bestaat in het blootstellen van een individu aan het risico op mishandeling, moet het bestaan van het risico hoofdzakelijk worden beoordeeld ten opzichte van die feiten die bekend waren of waarvan de Verdragsluitende Staat op de hoogte had moeten zijn op het ogenblik van de verwijdering. »

Hij volgt het Hof in zijn advies dat « het annulatieberoep voor de RVV (...) enkel een onderzoek ex tunc toe[staat] zonder mogelijkheid voor de verzoekende partij om nieuwe elementen toe te voegen. Enkel het beroep in volle rechtsmacht biedt deze mogelijkheid. Daarom bestaat het risico dat de afwezigheid van een onderzoek ten gronde en ex nunc op het niveau van de RVV door het EHRM wordt gekwalificeerd als een schending van artikel 13 EVRM in specifieke gevallen van asielzoekers die de gelegenheid niet kregen om tijdens de procedure tot nietigverklaring nieuwe elementen voor te leggen. » Tevens verwijst hij naar het arrest-Gebremedhin (nr. 25389/05 van 26 april 2007), alsook naar het arrest-M.S.S. vs België (nr. 30696/09, 21 januari 2011). Die arresten geven aan dat in het geval waarin een Verdragsluitende Staat beslist om een vreemdeling terug te sturen naar een land waar er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat hij een risico in de zin van artikel 3 EVRM zou lopen, artikel 13 EVRM vereist dat de betrokkene toegang heeft tot een rechtsmiddel met schorsende werking. Voorts stelt hij het volgende : « De procedure tot nietigverklaring is niet zo'n rechtsmiddel. Het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een schorsende werking, maar slechts in het geval waar een reëel risico bestaat op verwijdering. Volgens de huidige praktijk is dit zo in het geval dat de persoon wordt vastgehouden met het oog op een gedwongen verwijdering na de beslissing van de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken. »

De bijlage 13quinquies betekend aan verzoekers dienen derhalve vernietigd te worden.”

4.1.2. Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“In casu dient vastgesteld dat het beroep dat voorzien is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkens de wetgeving en blijkens de bestreden beslissing enkel vatbaar is voor een niet schorsend beroep.

Enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft schorsende werking; een vordering tot schorsing en/ of nietigverklaring heeft evenwel geen schorsende werking, zodat het bevel, zelfs hangende de annulatieprocedure, kan worden uitgevoerd.

Verzoekers verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 27.02.14 (Josef / België) (70055/10); hierin wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze mogelijkheid (“une telle construction”) te ingewikkeld is om de voorwaarden van art. 13 EVRM iuo. art. 3 EVRM te vervullen, nl. de feitelijke en juridische beschikbaarheid en toegankelijkheid van een effectief rechtsmiddel (nr. 95-103):

« 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique. »

Ondanks de duidelijke inhoud van dit arrest en de gevolgen welke eruit dienen/ kunnen worden afgeleid, verwijst de Staatssecretaris in de bestreden beslissing enkel naar de mogelijkheid van een niet-schorsend beroep, hetgeen manifest strijdig is met de inhoud van het geciteerde arrest en derhalve een schending uitmaakt van de artt. 3 en 13 EVRM.”

4.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen verwijzen de verzoekende partijen in hun eerste middel naar het beroep dat zij bij de Raad hebben ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2015 en menen zij dat er geen verwijderingsmaatregel kon worden genomen zolang dit beroep hangende was, omdat de uitvoering van zo'n verwijderingsmaatregel in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Aldus stellen zij dat de bestreden beslissingen een vrijbrief zouden betekenen om hen te verwijderen, alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure is tot stand gekomen. Hun kritiek mist evenwel feitelijke grondslag. Het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitgereikt, maar schorst enkel de gedwongen uitvoering ervan gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in

volle rechtsmacht. De bestreden beslissingen houden geen gedwongen terugkeer in naar het land van herkomst. Bovendien heeft de Raad inmiddels net zoals de beslissingen van de Commissaris-generaal, waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen werden geweigerd, aan de verzoekende partijen voormelde beschermingsstatuten geweigerd, en dit op 1 september 2015 bij arrest met nr. 151 557. Er is derhalve geen grond voor het betoog van de verzoekende partijen dat zij riskeren bloot te worden gesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet gegeven aan dat er op wijst dat zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij beperken zich tot de stelling dat de repatriëring naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Hiermee maken zij evenwel geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In een tweede middel hekelen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen enkel vatbaar zijn voor een niet-schorsend beroep. Hiermee uiten zij kritiek op de Vreemdelingenwet. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissingen geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Voor zover de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest Josef t. België van 27 februari 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevinden als de betrokkene in het genoemde arrest. Bovendien werd de zaak Josef doorverwezen naar de Grote Kamer en vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen de partijen, uit de lijst van zaken voor het Hof geschrapt, zodat het arrest waarnaar de verzoekende partijen verwijzen als niet bestaand moet worden beschouwd en de verzoekende partijen er dan ook niet dienstig (meer) naar kunnen verwijzen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantonen dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN